

7. ผมจะมั่นใจในความเชื่อได้อย่างไร ผมยังใหม่ในเรื่องนี้

ช่วงเวลาส่วนใหญ่ตอนวัยรุ่นจนถึงวัยยี่สิบต้นๆ
มีเหตุผลหลายต่อหลายอย่างที่ทำให้ผมเอือมระอากับการเป็นคริสเตียน
แต่หลังจากเสาะแสวงหาจากศาสนาพุทธ ฮินดู และปรัชญาต่างๆ แล้ว
ผมก็มาเจอกับหนังสือเล่มหนึ่งเกี่ยวกับการกลับมาครั้งที่สองของพระคริสต์ที่ทำให้ผมถูกคิดขึ้น
ผู้เขียนบอกว่า พระเยซูเป็นพระ-เมสสิยาห์หรือพระคริสต์
และวันหนึ่งพระองค์จะกลับมาปิดฉากยุคนี้โดยการปรากฏพระองค์ ผู้เขียนได้เขียนไว้ว่า
ในวันที่พระองค์กลับมา จะมีคนมากมายอยู่ฝ่ายตรงข้ามกับพระองค์
ถึงตอนนั้นก็เลยกินไปที่คนเหล่านั้นจะเปลี่ยนใจเมื่อพระองค์กลับมาแล้ว นี่คือพระคำข้อดังกล่าว:

¹⁵ แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต บรรดานายทหารใหญ่ พวกเศรษฐี
พวกผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสหรือเสรีชน
ต่างซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา ¹⁶ พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า
“จงล้มทับเราเถิด จงซ่อนเราไว้ ให้พ้นจากพระพิโรธของพระองค์ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง
และจากพระพิโรธของพระเมษโปดก ¹⁷ เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว
และใครจะสามารถยืนหยัดอยู่ได้เล่า” (วิวรณ์ 6:15-17)

ข้อความนั้นทำให้ผมกลัวไม่เลิก ผมอ่านพระคำตอนนั้นเวลาเริ่มรู้สึกผิดเกี่ยวกับบาปของตัวเอง
ผมสรุปเอาเองว่า ผมไม่ได้อยู่ฝ่ายพระเจ้า เพราะผมสนุกกับการทำบาปและไม่อยากเลิกสูบบุหรี่
ผมรู้ว่าถ้าผมจะติดตามพระคริสต์ ผมต้องทิ้งชีวิตขี้ยาไปเลย พระเจ้าต้องการให้ผมมอบทั้งชีวิตแต่พระองค์
แม้จะยังคิดถึงข้อพระคัมภีร์นั้นอยู่ในหัว แต่ผมก็กลับไปเสพยาอีก คึ้นนั้นผมฝันไป หรือเห็นนิมิตว่า
ผมเห็นพระคริสต์กำลังมาบนท้องฟ้าพร้อมกับเหล่าทูตสวรรค์
และเห็นตัวเองพยายามหาถ้ำกำบังสักแห่งเพื่อซ่อนตัวจากพระองค์ ผมไม่มีความมั่นใจเลยว่า
ตัวเองมีความสัมพันธ์อันดีกับพระองค์ จึงกลัวลนลานเมื่อเห็นพระองค์มา
ความยำเกรงพระเจ้าเริ่มเข้ามาในจิตวิญญาณ เหมือนที่พระคัมภีร์บอกไว้ว่า
นั่นจะเป็นจุดเริ่มต้นของปัญญา (สภษ. 9:10)

ต่อมาหลังจากผมมอบชีวิตให้พระคริสต์แล้ว ในใจผมรู้ว่า ตัวเองได้รับการยอมรับและถูกรักแล้ว
ทั้งนี้ไม่ใช่เพราะความดีใดๆของผมเอง แต่ผมรับรู้
พระเจ้าได้ให้หรือใส่บางสิ่งบางอย่างเข้ามาในวิญญาณของผม ผมไม่เคยสูญเสียความรู้สึกในใจนั้นไปเลย
ความรู้สึกที่รู้ว่า เมื่อตายแล้วผมจะไปไหน หรือว่าผมจะอยู่ฝ่ายใดเมื่อพระคริสต์กลับมาครั้งที่สอง
คุณอาจคิดว่า มันฟังดูยอดเยี่ยมมาก แต่ความสัมพันธ์และพระเมตตาที่ผมได้รับนี้ ไม่ใช่มาจากตัวผมเอง
แต่เป็นงานของพระเจ้า และผมก็เพียงแค่อำนาจในการงานของพระองค์เท่านั้น
เป็นพระคุณของพระเจ้าที่ผมรอดและจะไปสวรรค์ไม่ใช่การกระทำของผมเลย (อฟซ. 2:8-9)
ชีวิตมิได้มีจุดจบแค่ในโลกนี้ แต่ยังมีชีวิตหลังความตาย ประวัติศาสตร์หาใช่ไร้ค่า หรือวนไปเรื่อยๆอยู่กับที่
หากแต่กำลังเคลื่อนไปสู่จุดสุดยอดอันงดงามตระการ

ผู้ที่มิพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรก็ไม่มีชีวิต ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายที่
วางใจในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ (1 ยน. 5:12-13)

นั่นเป็นความปรารถนาของผมสำหรับคุณทุกคนที่อ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ ให้คุณมั่นใจว่า
คุณเป็นของพระองค์ พระองค์เป็นของคุณ และคุณสามารถยำเกรงพระเจ้าได้ด้วยความรัก
การให้เกียรติอย่างเหมาะสม ไม่ใช่กลัวหัวหดว่า พระองค์จะปฏิบัติคุณในวันนั้น แต่เป็นความยำเกรงที่ดี
หรือการให้เกียรติพระเจ้าผู้เรียกคุณให้เข้ามาหาพระองค์ คุณรู้ได้ด้วยสัญญาสัตยาบันว่า คุณอยู่ฝ่ายไหน
กำลังจะไปไหนเมื่อคุณตาย พระเจ้าต้องการให้คุณมั่นใจในความรอดของพระองค์ ดังนั้น หัวข้อวันนี้ คือ
ผมจะมั่นใจในความเชื่อได้อย่างไร?

ชีวิตใหม่

ถ้าผู้ใดมาเป็นคริสเตียน ผู้นั้นเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่จากภายใน เขาไม่ใช่คนเดิมอีกต่อไป
แต่ชีวิตใหม่ได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว (2 คร. 5:17 – ฉบับ The Living Bible)

เมื่อเรามอบชีวิตให้พระคริสต์ แต่ละคนจะมีประสบการณ์กับพระเจ้าแตกต่างกัน
ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่ผู้คนได้พูดถึงเมื่อพวกเขาเจอกับพระเจ้าผู้ยังมีชีวิตอยู่:

“เดี๋ยวนี้ฉันมีความหวังทั้งๆที่ก่อนหน้านี้มีแต่ความสิ้นหวัง เดี่ยวนี้ฉันให้อภัยคนอื่นได้
ทั้งที่ก่อนหน้านี้มีแต่ความเย็นชา...พระเจ้ามีชีวิตอยู่ในฉันจริงๆ ฉันรู้สึกได้ว่า พระองค์กำลังชี้นำฉัน
และความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยวอย่างที่สุดที่เคยรู้สึกมาตลอดก็หายไปเป็นปลิดทิ้ง
พระเจ้าได้เติมเต็มช่องว่างที่ลึกมากๆในใจ”

“ฉันรู้สึกอยากกอดทุกคนบนท้องถนน...ฉันหยุดอธิษฐานไม่ได้ แกมวันนี้ยังเกือบนั่งรถเลยป้ายด้วยซ้ำ เพราะมัวง่วนอธิษฐานอยู่ที่ขึ้นบนของรถโดยสาร”

1) ประสบการณ์ทั้งหลายล้วนแตกต่างกันมาก หลังจากผมมอบชีวิตให้พระคริสต์ ผมรู้ว่ายังมีบางอย่างเกิดขึ้นลึกๆในใจ พระเจ้าได้ให้ผมสัมผัสชัดเจนถึงความรักที่พระองค์มีต่อผมเป็นส่วนตัว พร้อมทั้งรู้สึกๆในใจว่า มีภาระหนักบางอย่างได้หลุดออกไป ผมไม่ได้ตระหนักเลยว่า ตัวเองกำลังแบกภาระหนักอึ้งอยู่ จนกระทั่งมันหายไป ผมรู้สึกเบาหวิว เป็นอิสระ และจิตใจสงบ บางทีคุณเองก็คงรู้ถึงความแตกต่างทันทีเหมือนกัน บางคนเติบโตมาแบบเป็นคริสเตียนมาตลอด และไม่เคยรู้สึกแยกจากพระเจ้า ส่วนคนอื่นๆ ก็อาจมีอะไรเกิดขึ้นแบบค่อยเป็นค่อยไปมากกว่าในช่วงเวลาหนึ่ง ผมมีเพื่อนคนหนึ่งในประเทศอังกฤษ ชื่อโทนี่ ก่อนจะมาพบพระคริสต์ เขาเป็นคนซีเหี้ย ครึ่งหนึ่งเขาเมาอยู่ที่กรุงปารีส และได้ขึ้นรถไฟสายหนึ่งโดยคิดว่า มันจะพาเขาไปยังชานเมืองปารีสซึ่งห่างไปสองสามไมล์ แต่ปัญหา คือ เขาเผลอหลับไป และมาตื่นขึ้นอีกหลายชั่วโมงต่อมาในเมืองอัมสเตอร์ดัม ประเทศฮอลแลนด์ เขาได้เดินทางข้ามพรมแดนเบลเยียมและฮอลแลนด์โดยไม่รู้ตัว ตัวเองได้เดินทางผ่านไปถึงสองประเทศแล้ว ในทำนองเดียวกัน พวกเราบางคนก็ได้ข้ามชายแดนจากอาณาจักรแห่งความมืดมายังอาณาจักรของพระคริสต์ โดยจำไม่ได้เลยว่า ผ่านไปตั้งแต่เมื่อไร รู้แค่ว่าตอนนี้พวกเขาอยู่ในอาณาจักรของพระคริสต์แล้ว

ประสบการณ์นั้นแม้จะสำคัญ แต่ก็ไม่มากเท่ากับความจริงที่ว่า:

2) เมื่อเราต้อนรับพระคริสต์ เราได้กลายเป็นลูกของพระเจ้า มันเป็นจุดเริ่มต้นของความสัมพันธ์ใหม่ พ่อแม่ที่ดีย่อมต้องการให้ลูกๆเติบโตขึ้นอย่างปลอดภัยในความรักของพ่อแม่ แต่บางคนก็ไม่มั่นใจว่า ตัวเองเป็นคริสเตียนแท้ และไม่แน่ใจว่าพระเจ้ายอมรับเขา อัครทูตยอห์นได้ย้ำให้เรามั่นใจอีกครั้งด้วยถ้อยคำนี้:

“แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ ผู้ที่เชื่อในพระนามของพระองค์ พระองค์ก็ทรงประทาน สิทธิให้เป็นบุตรของพระเจ้า” (ยน. 1:12)

ในตอนท้ายของชั้นเรียนผู้เชื่อใหม่ *คอร์สอัลฟา* ที่ผมสอนอยู่ ผมจะขอให้ผู้เรียนกรอกแบบสอบถาม คำถามหนึ่งที่ผมถาม คือ “คุณจะทำอย่างไรว่า ตัวเองเป็นคริสเตียนหรือไม่ตอนเริ่มคอร์สนี้?” ต่อไปนี้เป็นคำตอบบางส่วน:

- “ใช่ แต่ก็ไม่เคยมีประสบการณ์จริงๆในความสัมพันธ์กับพระเจ้า”

- “อะไรทำนองนั้น”
- “อาจจะใช่/คิดว่างั้น”
- “ไม่แน่ใจ”
- “เป็นไปได้”
- “งั้นมั้ง”
- “ใช่นะ แต่ถ้ามองย้อนไป ก็อาจจะไม่ใช่”
- “ไม่อะ เป็นคริสเตียนครึ่งๆกลางๆ”

ให้เรามาทบทวนตรงนี้นักสักครู คือ ตอนที่ผมแต่งงานกับแซนดี ภรรยาของผมในปีค.ศ. 1980 ตอนนั้นผมมีเงินประมาณสามร้อยดอลลาร์สหรัฐในบัญชี ซึ่งก็พอสำหรับแหวนทองคำเกลี้ยงบนนิ้วของเรา การดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ของเราฟังไม่เป็นท่า

เพราะเราถูกขโมยของทุกอย่างในรถไปหมดขณะไปเที่ยวพิพิธภัณฑสถานในเมืองซิดคาโก ผมเองก็ไม่สามารถทำงานได้จนกว่าจะหลังแต่งงาน

แล้วยื่นแบบฟอร์มขอกรีนการ์ดจากกองตรวจคนเข้าเมืองสหรัฐเสียก่อน

ช่วงสองสามสัปดาห์แรกของการแต่งงานเป็นช่วงที่เลวร้ายมาก แต่เราก็ยังมีกันและกัน ตลอดจนความฝันที่จะรับใช้พระเจ้า

จะเกิดอะไรขึ้นถ้ามีเพื่อนสักคนมาถามแซนดีหลังจากที่เราเพิ่งกลับจากดื่มน้ำผึ้งพระจันทร์ว่า

“เธอจะบรรยายถึงตัวเองว่า แต่งงานแล้วไหม?” แล้วจะเกิดอะไรขึ้นถ้าเธอตอบว่า “ใช่ แต่ก็ไม่ได้มีประสบการณ์ในความสัมพันธ์กับคริสจริงๆเลย” หรือเธออาจจะตอบว่า “ก็ทำนองนั้น”

“อาจจะใช่/คิดว่างั้น” “ไม่แน่ใจ” “เป็นไปได้” “ใช่นะ แต่ถ้ามองย้อนกลับไป อาจจะไม่ใช่” หรือแม้กระทั่งว่า “ไม่นะ เราแต่งงานแบบครึ่งๆกลางๆ” มันฟังดูไม่ค่อยใช่ความสัมพันธ์เลย จริงมั๊ย?

พระเจ้าผู้มีชีวิตอยู่ได้เข้ามาในความสัมพันธ์แบบพันธสัญญาของคุณ—

การแต่งงานของคริสเตียนก็เป็นภาพหนึ่งของความสัมพันธ์อันใกล้ชิดที่พระเจ้ามีกับเรา (1 ยน. 5:13)

3) พระเจ้าต้องการให้เรามั่นใจ **“ขอความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านทั้งหลายที่วางใจในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อให้ท่านรู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์”** (1 ยน. 5:13)

มีหลักฐานอะไรที่ยืนยันว่า ความเชื่อนั้นแท้และจริงใจ?

ดูซาตั้งกล้องที่ต้องมีสามขารองรับฉันใด

ความมั่นใจในความสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้ายิ่งหยั่งมั่นคงอยู่บนการงานของพระเจ้าทั้งสามพระภาคใ
นองค์ตรีเอกานุภาพฉันนั้น

- 1) พระสัญญาที่พระบิดาประทานให้เราในพระคำของพระองค์
- 2) การเสียดสีของพระบุตรแทนเราบนไม้กางเขน
- 3) การยืนยันของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในใจเรา

ทั้งหมดนี้สามารถสรุปได้เป็นสามหัวข้อดังนี้: พระคำของพระเจ้า การงานของพระเยซู และพยานของพระ-
วิญญาณบริสุทธิ์ ให้เรามาดูกันทีละข้อ

พระคำของพระเจ้า

ถ้าเราไว้ใจความรู้สึกของเรา เราจะไม่มีวันมั่นใจในอะไรได้เลย

ความรู้สึกหรืออารมณ์ของเราขึ้นๆลงๆตามสภาพดินฟ้าอากาศ

หรือแล้วแต่อาหารเข้าที่เรารับประทานเข้าไป อารมณ์ความรู้สึกนั้นเปลี่ยนแปลงและล่องลอย

พระสัญญาในพระคัมภีร์ซึ่งเป็นพระคำของพระเจ้านั้นไม่เปลี่ยนแปลงและเชื่อถือได้ ให้เรามาดู

พระสัญญาสามข้อในพระคำของพระเจ้ากัน

นี่แน่ะ! เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเราและเปิดประตู
เราจะเข้าไปหาผู้นั้นและจะรับประทานอาหารร่วมกับเขา
และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา (วว. 3:20)

ในข้อความข้างต้น พระเยซูกำลังยืนเคาะอยู่นอกประตู เพื่อขอเข้ามาข้างใน พระสัญญานี้กล่าวว่า
ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของพระองค์และเปิดประตู

พระองค์จะเข้าไปหาผู้นั้นและมีความสัมพันธ์สนิทสนมลึกซึ้งแบบที่นั่งรับประทานอาหารด้วยกันบนโต๊ะ
เดียวกัน ซึ่งเป็นภาพของความสัมพันธ์อันสนิทสนม

จิตรกรชาวอังกฤษคนหนึ่งจากกลุ่มพรี ราฟาเอลไลท์นามโฮลแมน ฮันท์ (ค.ศ.1827-1910)

ได้เกิดแรงบันดาลใจจากพระคำข้อนี้ และวาดภาพ "The Light of the World" (แสงสว่างของโลก) ขึ้น

โดยวาดทั้งหมดสามรูป รูปหนึ่งแขวนอยู่ที่วิทยาลัยบีล เมืองอีออร์ซฟอร์ด

อีกรูปอยู่ในหอศิลป์แมนเชสเตอร์ซิตี ภาพที่สามเป็นภาพที่โด่งดังที่สุด

และถูกนำไปถวายยังมหาวิหารเซนต์พอลมในปีค.ศ. 1908 ซึ่งยังคงแขวนอยู่จนทุกวันนี้

เมื่อภาพแรกถูกนำมาแสดง โดยรวมๆก็ได้รับคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ไม่ค่อยดี แต่แล้วในวันที่ 5

พฤษภาคมปีค.ศ. 1854 จอน รัสกิน ศิลปินและนักวิจารณ์ศิลปะได้เขียนไปถึงหนังสือพิมพ์เดอะ ไทมส์

และอธิบายถึงสัญลักษณ์ต่างๆยาวเหยียด ทั้งยังแก้ต่างให้อย่างเฉียบคมว่า นี่เป็น “หนึ่งในผลงานชั้นสูงแห่งศิลปะบริสุทธิ์เท่าที่เคยมีผู้สร้างสรรค์ขึ้นมาไม่ว่าในยุคนี้หรือยุคไหนๆ” เป็นภาพพระเยซู ผู้เป็นความสว่างของโลก ยืนรออยู่ที่ประตูจนถูกเฝ้าด้วยและวัชพืชต่างๆล้อมพันไปทั่วตัว ประตูนั้นแสดงถึงประตูชีวิตของใครสักคน คนๆนี้ไม่เคยเชิญพระเยซูเข้าไปในชีวิต แต่พระเยซูก็ยังยืนรอเคาะประตูอยู่ด้านนอก รอให้คนๆนั้นตอบรับ พระองค์อยากเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตเขา มีคนบอกกับโฮลแมน ฮันท์ ว่า เขาพลาดไปอย่างหนึ่ง พวกเขาบอก “คุณลืมนวดที่จับประตู” “อ้อ ไม่ล่ะครับ” ฮันท์ตอบ “ผมตั้งใจให้เป็นแบบนี้ ที่จับประตูมีเพียงอันเดียวที่อยู่ด้านในเท่านั้น”

พูดอีกอย่าง คือ เราต้องเป็นคนเปิดประตูให้พระเจ้าเข้ามาในชีวิต พระเยซูจะไม่มีทางฝืนใจเรา พระองค์ให้เราเลือกอย่างเสรี มันขึ้นอยู่กับเราว่า จะเปิดประตูให้พระองค์หรือไม่ ถ้าเราเปิด พระองค์สัญญาว่า “เราจะเข้าไปหาผู้คนที่รับประทานอาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา” การรับประทานอาหารด้วยกันเป็นสัญลักษณ์ของมิตรภาพที่พระเยซูหยิบยื่นให้ทุกคนที่เปิดประตูแห่งชีวิตแก่พระองค์ เมื่อเราเชิญพระคริสต์เข้ามาในชีวิตแล้ว พระองค์สัญญาว่า จะไม่มีวันทอดทิ้งเรา:

“เราจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค” (มธ. 28:20)

พวกเราหลายคนก็ไม่ได้รับรู้ตลอดเวลาว่า พระเจ้าอยู่กับเรา และมักจะรู้สึกที่ว่า เราทำให้พระองค์เสียใจบ่อยๆด้วยเหตุบางประการ แต่มันก็เหมือนการทำงานกับคนอื่นที่อยู่ในห้องเดียวกัน คุณรู้ว่าพวกเขาอยู่ตรงนั้น แต่ไม่ได้พูดคุยกันตลอดเวลา พระเยซูกล่าวว่า **“เราจะไม่ละท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย” (ฮบ.13:5)** พระสัญญาข้อที่สามในพระคำของพระเจ้าพบอยู่ในยอห์น บทที่สิบ

²⁸เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แก่ทั้งหลาย

แก่เหล่านั้นจะไม่มีวันพินาศและจะไม่มีใครแย่งชิงแก่นั้นไปจากมือของเราได้

²⁹พระบิดาของเราผู้ประทานแก่นั้นให้แก่เราทรงเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง

และไม่มีใครสามารถชิงไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาได้ ³⁰เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน”

(ยอห์น. 10:28-30)

แม้ชีวิตนิรันดร์เป็นของขวัญที่พระเจ้าให้เราเปล่าๆ แต่ก็ไม่ใช้ราคาถูกๆ เพราะพระเยซูต้องชดใช้ด้วยชีวิตของพระองค์เอง ถ้าเราอยากได้รับของขวัญนี้ เราต้องเต็มใจหันหลังจากทุกสิ่งที่เราเห็นว่าผิด สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ทำร้ายเราและนำไปสู่ “ความตาย” (โรม 6:23) การหันหนีจากบาปเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระคัมภีร์เรียกว่า *การกลับใจใหม่* (เปลี่ยนความคิดจิตใจเราจริงๆ) เรายอมรับของขวัญนี้โดยการกลับใจใหม่และความเชื่อ

ความเชื่อคืออะไร จอห์น จี. เพตัน (ค.ศ.1824-1907) ชาวสกอตแลนด์ จากเมืองดัมฟรีส เซอร์ ได้เดินทางไปยังหมู่เกาะนิว เฮบริดีส (ทางตะวันตกเฉียงใต้ของมหาสมุทรแปซิฟิก) เพื่อเล่าเรื่องพระเยซูให้ชาวเกาะที่นั่นฟัง ชาวเกาะเหล่านั้นเป็นพวกมนุษยกินคน ชีวิตเขาจึงตกอยู่ในอันตรายตลอดเวลา เพตันตัดสินใจแปลพระกิตติคุณยอห์น แต่ก็พบว่าไม่มีคำศัพท์ใดในภาษาของพวกเขาที่แปลว่า “เชื่อ” หรือ “ไว้ใจ” ไม่มีใครไว้ใจใครทั้งนั้น

ในที่สุด เพตัน ก็พบวิธีค้นหาคำศัพท์ที่เขากำลังต้องการอยู่ เมื่อคนรับใช้ชาวพื้นเมืองเข้ามาในบ้าน เพตันยกเท้าทั้งสองข้างขึ้นจากพื้น เอนหลังบนเก้าอี้ แล้วถามว่า “ผมกำลังทำอะไรอยู่ตอนนี้?”

คนใช้ตอบกลับมา โดยใช้คำที่มีความหมายว่า “วางน้ำหนักทั้งหมดของท่านไว้บน”

นี่จึงเป็นคำที่เพตันเอามาใช้ ความเชื่อ คือ การวางน้ำหนัก (ภาระ)

ทั้งหมดลงที่พระเยซูและสิ่งที่พระองค์ทำเพื่อเราบนไม้กางเขนนั้น

พระเยซูรับเอาความผิดที่เราทำไปไว้ที่พระองค์แล้ว

การตายอย่างเสียสละของพระเมสสิยาห์นี้ได้ถูกพยากรณ์ไว้ล่วงหน้าแล้วในหนังสืออิสยาห์จากพันธสัญญา

เดิม ห้าร้อยกว่าปีก่อนที่พระเยซูจะมาดำเนินบนโลกนี้ ผู้เผยพระวจนะได้เห็นล่วงหน้าแล้วถึงสิ่งที่

“ผู้รับใช้ผู้ทนทุกข์” นี้จะทำเพื่อเรา จึงกล่าวไว้ในอิสยาห์ 53:6 ว่า **“เราทุกคนได้หลงเงินไปเหมือนแกะ**

เราทุกคนต่างหันไปตามทางของตนเอง และพระเจ้าจึงวางความบาปผิดของเราทุกคนไว้บนท่าน

(คือพระเยซู)” ในกรการกล่าวถ้อยคำของพระเจ้า อิสยาห์บอกว่า เราทุกคนล้วนทำผิดบาป

เราทุกคนได้หลงเงินไป เขาพูดไว้ในตอนอื่นๆว่า

สิ่งผิดบาปทั้งหลายที่เราทำลงไปเป็นเหตุให้เราถูกแยกจากพระเจ้า (อสย. 59:2)

การฟ้องผิดนี้เองเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระเจ้าจึงดูเหมือนอยู่ห่างไกล มีอุปสรรคกั้นระหว่างพระเจ้ากับเรา

ทำให้เราไม่ได้สัมผัสความรักของพระองค์

ในทางกลับกัน พระเยซูไม่เคยทำผิดเลย พระองค์ดำเนินชีวิตที่สมบูรณ์แบบ

จึงไม่มีสิ่งใดกีดขวางระหว่างพระองค์กับพระบิดา บนไม้กางเขนนั้น พระเจ้าได้ย้ายความผิดทั้งสิ้นของเรา

(ความชั่วช้าของเรา) ไปไว้ที่พระเยซู (พระเจ้าวางความบาปผิดชั่วช้าของเราทั้งหมดลงบนพระองค์”) เพราะเหตุนี้พระเยซูจึงร้องออกมาบนกางเขนนั้นว่า “พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ทำไมพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?” (มก. 15:34) ในเวลานั้น

พระคริสต์ได้รับเอาความบาปของทั้งโลกไว้ที่พระองค์เอง พระองค์เป็นแกะของพระเจ้าที่มารับบาปแทนเรา

การที่พระคริสต์มาตายแทนเราเองจึงทำให้อุปสรรคที่กั้นระหว่างพระเจ้ากับเราถูกขจัดออกไปสำหรับคนเหล่านั้นที่ยอมรับและรับเอาสิ่งที่พระเยซูทำเพื่อพวกเขา จึงส่งผลให้เรามั่นใจในการอภัยบาปของพระเจ้าได้ การฟ้องผิดของเราจะถูกยกออกไปเมื่อเราเชื่อและไว้วางใจในงานของพระคริสต์ที่ตายแทนเราบนไม้กางเขน เราจึงมั่นใจได้ว่า เราจะไม่มีถูกกล่าวโทษอีก ดังที่เปาโลกล่าวไว้ว่า

“เพราะฉะนั้นไม่มีการลงโทษคนที่อยู่ในพระเยซูคริสต์” (รม. 8:1)

การที่พระคัมภีร์บอกสิ่งเหล่านี้กับเราก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่เรามั่นใจได้ว่า เรามีชีวิตนิรันดร์

เพราะพระเยซูได้ชำระหนี้บาปของเราบนไม้กางเขนแล้วโดยการตายแทนเรา

ความสัมพันธ์ของเรา

เช่นเดียวกับที่อุปนิสัยใจคอของเราที่เปลี่ยนไป

ความสัมพันธ์ทั้งกับพระเจ้าและคนอื่นๆ ของเราก็จะเปลี่ยนไปด้วย เราจะมีความรักแบบใหม่ต่อพระเจ้า คือ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ ตัวอย่างเช่น เมื่อได้ยินคำว่า “พระเยซู”

จะมีผลต่ออารมณ์ความรู้สึกในใจไม่เหมือนเดิม ก่อนมาเป็น

คริสเตียน เวลาผมฟังวิทยุหรือดูโทรทัศน์ แล้วมีคนมาเริ่มพูดถึงพระคริสต์ ผมจะปิดทันที

แต่หลังจากกลับใจมาเชื่อพระคริสต์ ผมจะเปิดเสียงดังขึ้น เพราะท่าทีของผมต่อพระเจ้าเปลี่ยนไปแล้ว การหันมาสนใจเรื่องต่างๆ ของคริสเตียนแสดงให้เห็นว่า หัวใจผมเปลี่ยนไปและได้รับการสร้างใหม่

ท่าทีของเราต่อผู้อื่นก็เปลี่ยนไปด้วย คริสเตียนใหม่ๆ มักบอกผมว่า

เดี๋ยวนี้พวกเขาเริ่มสังเกตเห็นใบหน้าผู้คนบนท้องถนนและบนรถโดยสาร ก่อนมาเจอพระคริสต์

พวกเขาแทบไม่สนใจใครเลย แต่ตอนนี้พวกเขารู้สึกเป็นห่วงเป็นใยคนที่มักจะดูเศร้าหมองและหลงหาย ความแตกต่างอย่างหนึ่งในบรรดาหลายๆ สิ่งในชีวิตคริสเตียนช่วงแรกของผม คือ

ท่าทีต่อคริสเตียนคนอื่นๆ ผมมาเป็นคริสเตียนในสหรัฐอเมริกาขณะที่ได้ค้นหาความจริงอยู่ยาวนาน

ช่วงวัยรุ่นผมไม่ได้เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แต่ในใจผมไม่เคยสงบเลย และหวาดกลัวอนาคต

เมื่อผมได้ยินพระกิตติคุณและมอบชีวิตให้พระคริสต์ มีคนบอกผมว่า ผมต้องไปโบสถ์ที่เชื่อในพระคัมภีร์

ผมสงสัยว่าที่บ้านเกิดผมซึ่งมีประชากร 16,000 คนจะมีโบสถ์แบบนั้นหรือ! ตอนผมอายุราวๆ สิบหกปี

ผมไปสุรุกรานคริสตจักรแห่งหนึ่งที่บ้านเกิด

โดยไปบรรยายสืบนกกล่องด้านนอกโบสถ์ซึ่งมีไฟอยู่เหนือพระคัมภีร์

พระคัมภีร์นั้นมีข้อความตอนหนึ่งที่โดนใจพวกที่กำลังจับจ่ายซื้อของกันในเมือง

ผมเคยโทษพระเจ้าเรื่องการตายของแม่ตอนผมอายุห้าขวบ

พระเจ้าได้นำผมกลับไปยังคริสตจักรที่ผมเคยไปบวกรุกเมื่อตอนวัยรุ่น ที่นั่นไม่มีเพื่อนประเภทฮิปปี “เจ๋งๆ”

แต่เมื่อได้รู้จักพวกเขา ผมก็พบว่า พวกเขาเป็นคนที่น่ารักและเปิดใจยอมรับผม

พวกเขาไม่ได้ไว้ผมยาวเหมือนผมในตอนนั้น

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์องค์เดียวกันที่อยู่ในใจผมก็อยู่กับพวกเขาด้วย

และเราพูดคุยกันเรื่องพระเยซูอย่างสนุกสนานมาก อันที่จริง ไม่ช้า

ผมก็เริ่มมีมิตรภาพลึกซึ้งกับคริสเตียนคนอื่นๆซึ่งผมไม่เคยรู้มาก่อนว่าจะเป็นไปได้

ประการที่สอง เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงที่สังเกตเห็นได้ในชีวิตเรา

พระวิญญาณบริสุทธิ์ยังนำเราให้ได้สัมผัสพระเจ้าภายในใจด้วย พระองค์สร้างความเชื่อมั่นลึกๆในใจว่า

เราเป็นลูกของพระเจ้า:

15 เหตุว่าท่านไม่ได้รับน้ำใจทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้า ให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า <<อับบา>> คือพระบิดา **16** พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับวิญญาณจิตของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า (รม. 8:15-16)

ประสบการณ์ที่เราแต่ละคนจะรู้อะไรได้ด้วยสัญชาตญาณนั้นย่อมแตกต่างกันไป

บางคนแทบไม่ค่อยรับรู้ถึงพยานของพระวิญญาณที่อยู่ในใจ

ขณะที่คนอื่นรู้สึกชัดเจนถึงอิทธิพลของพระวิญญาณบริสุทธิ์ เมื่อคนๆหนึ่งอุทิศตัวแด่พระเจ้า

พยานของพระวิญญาณนี้จะชัดเจน แต่สำหรับผู้ที่ไม่ค่อยได้รับรู้ถึงความรู้สึกนั้น

ก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาไม่มีพระวิญญาณบริสุทธิ์

แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ได้ครอบครองทุกส่วนในชีวิตพวกเขา

ยิ่งคุณเติมเต็มชีวิตด้วยพระสัญญาของพระเจ้า ความสัมพันธ์นี้ก็จะเป็นแน่นขึ้น

ยิ่งคุณมอบตัวเองไว้ในมือพระคริสต์มากขึ้นเท่าไร

พยานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็จะยิ่งชัดเจนมากขึ้นเท่านั้น

หลังจากมาเป็นคริสเตียนแล้ว ผมกลับจากอเมริกาไปทำอาชีพประมง ทำงานกับพ่อบนเรือของพ่อ

หัวใจผมไหลล้นด้วยความรักของพระเจ้าและรับรู้ถึงความรักของพระองค์ที่มีต่อผม

ความรู้สึกมันแรงมากจนผมรู้สึกพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้าใจให้บอกพ่อว่า ผมรักพ่อ
จะว่าไปคุณต้องเข้าใจถึงจิตใจคนอังกฤษ โดยเฉพาะในครอบครัวเรา ผมแทบไม่เคยได้ยินคำว่า “รักลูก”
กับหูตัวเองจากใครสักคนในครอบครัวเลย แต่ตอนนี้ผมกำลังรู้สึกเหมือนว่า
ผมต้องทำลายบางสิ่งที่เป็นมาตลอดหลายชั่วอายุคน นั่นคือการไม่รู้จักรักบอกรักกันและกัน ผมกล่าวติดอ่าง
ปากสั้นขณะบอกพ่อว่า “ผมรักพ่อ จริงๆนะครับ”

หลังจากนั้น ผมรู้สึกเหมือนตัวเองได้เอาชนะบางอย่างที่ครอบครัวผม
ผมพูดออกไปจากหัวใจและความรู้สึกในใจจริงๆ แม้ผมจะไม่ได้รับการตอบสนองจากพ่อแบบที่อยากเห็น
แต่ผมรู้ว่าพ่อก็รักผม ผมรู้สึกมันคงและพักสงบเมื่อรับรู้เช่นนั้น ผมรู้ว่าพระบิดารักผม และนั่นก็สำคัญที่สุด
ความรักของพระเจ้าที่มีต่อเราไม่มีวันเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าเราจะทำอะไร ผมมันคงในความรักของพระองค์
และคุณก็ควรจะเป็นเช่นนั้นด้วย การรับรู้ถึงพระเจ้าแบบนี้ คือ พยานของพระวิญญาณของพระองค์
คุณเป็นของพระองค์ และพระองค์ก็เป็นของคุณ คุณจึงสามารถพักสงบในความมั่นใจนั้นได้

คาร์ล ทัทเทิล เป็นศิษยาภิบาลชาวอเมริกันซึ่งมาจากครอบครัวที่บ้านแตกสาแหรกขาด
วัยเด็กของเขาน่าเวทนามากเพราะถูกพ่อทำร้าย ครั้งหนึ่งหลังจากมาเป็นคริสเตียนแล้ว คาร์ล
อยากได้ยินว่า พระเจ้าต้องการบอกอะไรเขา เขาก็ตัดสินใจออกไปต่างจังหวัด
ไปในที่ที่เขาจะอธิษฐานได้ทั้งวันโดยไม่ถูกขัดจังหวะ ดังนั้น เมื่อมาถึง เขาก็เริ่มอธิษฐาน
แต่หลังจากสิบห้าวันที่ผ่านไป เขารู้สึกว่าเขาไปไม่ถึงไหน ขณะขับรถกลับบ้าน
เขารู้สึกหดหู่และผิดหวังมาก เขาก็ขึ้นไปดูแซ็คคารี ลูกน้อยวัยสองเดือนของเขาที่ชั้นบน
คาร์ลเข้าไปในห้องแล้วอุ้มลูกขึ้นมา ขณะที่อุ้มลูกชายอยู่นั้น
เขารู้สึกถึงความรักอันเหลือเชื่อที่มีต่อทารกน้อยคนหนึ่งที่วมพันเข้ามาในใจ
แล้วเขาก็เริ่มร้องไห้และพูดกับลูกว่า “แซ็คคารี” เขาพูด “พ่อรักลูกนะ พ่อรักลูกหมดหัวใจ
ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นในชีวิตนี้ พ่อจะไม่มีวันทำร้ายลูก พ่อจะปกป้องลูกเสมอ จะเป็นพ่อของลูก จะเป็นเพื่อน
จะดูแล ทะนุถนอมเลี้ยงดูลูกตลอดไป และพ่อจะทำเช่นนี้เสมอไปไม่ว่าลูกจะทำบาปอะไร หรือทำอะไรมา
และไม่ว่าลูกจะหันหลังให้พระเจ้าหรือพ่อก็ตาม” ทันใดนั้น คาร์ลรู้สึกว่าเขาอยู่ในอ้อมกอดของพระเจ้า
และพระเจ้ายกกำลังบอกเขาแบบเดียวกัน “คาร์ล เจ้าเป็นลูกพ่อนะ และพ่อก็รักลูก ไม่ว่าลูกจะทำอะไร
ไปไหน พ่อจะดูแล จัดเตรียม และจะนำทางลูกเสมอไป”

ด้วยวิธีนี้ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เป็นพยานแก่จิตวิญญาณของคาร์ลว่า เขาเป็นลูกของพระเจ้า (รม. 8:16)
การรับรู้ในใจถึงความสัมพันธ์ที่ถูกต้องกับพระเจ้าแบบนี้เป็นวิธีที่สามที่ให้ความมั่นใจแก่เราถึงความสัมพันธ์
กับพระเจ้า การอภัยบาปจากพระองค์ ตลอดจนการมีชีวิตนิรันดร์

เรารู้เพราะพระวิญญาณของพระเจ้าเป็นพยานแก่เราทั้งจากภายนอก
โดยผ่านการเปลี่ยนนิสัยใจคอและความสัมพันธ์ของเราอย่างต่อเนื่อง
และโดยส่วนตัวผ่านความมั่นใจลึกๆว่า เราเป็นลูกของพระเจ้า

ความคิดหลายอย่างในการศึกษาเรื่องนี้มาจากชั้นเรียน *The Alpha Course* โดยนิกกี กัมเบล
ผมขอแนะนำหนังสือของเขาที่ชื่อ *Questions of Life (คำถามแห่งชีวิต)* ฉบับภาษาไทยจัดพิมพ์โดย
อัลฟาประเทศไทย

ดัดแปลงโดย คีธ โธมัส

Email: keiththomas@groupbiblestudy.com

Website: www.groupbiblestudy.com